

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Vincentius Ferrerius 5. Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

PVERITIA S. VINCENTII COGNO-
 mento Ferrerij, professione Dominicani s. A.
 prilii, apud Sur. Tom. 2.

*Morum ma-
 turitas.*

BEatus Vincentius, ex antiqua honestaque Ferrerorum familia, Valentia clarissima Hispaniæ ciuitate oriundus, parentes habuit morum elegantia & honestate vitæ admodum conspicuos. Hic annum ætatis sextum ingressus à parentibus literis admouetur, quibus tanta industria incubuit, vt condiscipulos suos multis parasangis anteuertet. Erat vero adhuc puer ab omni non modo lasciuia, sed lusu etiam puerili alienus: & si quando pueris eum adesse contingeret, post breuem honestumq; lusum, indicto silentio, locum aliquem eminentiorem conscendebat, eaque quæ ab egregijs diuini verbi præconibus audierat, summa cum dexteritate proferebat, & graphicè admodum eruditorum Theologorum gestus, dicta, ac sententias cum audientium admiratione exprimebat. Años dein natus duodecim tam insigni diligentia dialecticæ operam dedit, vt summus eruditione haberetur. Vitam porro suam iam adolescens iuxta ac puer, cum omni innocentia studuit ducere. Siquidem ad fortunatissimam indolem, qua sponte ad virtutem propendebat, sæcunda bonorum operum Dei accesserat gratia; nec parentum integerrimorum deerant hortamenta, qui multis eum blanditijs frequenter incitabant, & exhortabantur, vt inchoatæ virtutis insisteret vesti-

vestigijs, & seipso quotidie melior esse cona-
 retur. Horum ille ductu, debito tempore Ec-
 clesias frequentabat: Missarum solennijs in-
 tererat, prædicatorum doctrinas hauriebat,
 religiosè ieiunabat, piè Dei laudibus vacabat,
 singulis hebdomadib. quarta & sexta feria ie-
 iunare didicerat; eamq; cõsuetudinem quoad
 vixit accuratè seruauit. Beatissimæ Virgini
 Matri mirum quantum deuotus erat, cuius si
 quod præconium pro concione audisset, non
 solum lætabatur, sed etiam præ gaudio lacry-
 mas tenere non poterat. Semper autem flebat
 vberimè, quãdo de mysterio passionis Chri-
 sti, aut ipse legebat, aut ab alijs legi vel dici au-
 diebat. Tantamq; ex lachrymis capiebat sua.
 uitatem, vt earum sibi iucunda continuatio,
 contraq; molesta accideret interruptio. Pro
 singulari quoq; sua erga crucem Iesu Christi &
 B. Virginem Mariam deuotione, officium,
 quod in vtriusq; laudem Clerici dicere solent,
 statutis quotidie horis dicebat. Erga pauperes,
 præsertim religiosos, liberalissimum se sem-
 per exhibuit: quos ille in parentum ædes in-
 troductos, rebus, quibus poterat, lætissima
 fronte reficiebat. Et quamuis in eiusmodi pie-
 tatis officijs assiduo versaretur, nunquã tamen
 vel cõtracta id fronte parentes vetuerunt, sed
 virtutis eius studio gratulantes tertiã illi par-
 tem substantiæ, quæ eum contingebat conces-
 serunt: quam ille quatriduo totam pauperi-
 bus erogauit. Accedebat ad priorem laudum

*Pietas.**Deuotio.**Misericor-
dia.*

cumulum illud non minori admiratione dignum, quod anno ætatis suæ primo & vicesimo inter eos qui Valentia philosophiam Theologiamque profitebantur summus omnium haberetur. Erat ei acre ingenium, grandis memoria, & pertinax discendi aviditas: quæ omnia cunctis eum civibus Valentinis gratissimum reddiderunt. Pater vero in adulto iam filio tantam rerum peritiam, tantamque morum elegantiam attentius considerans, animo fluctuare cœpit, & ancipiti cura iactari, cui potissimum vitæ generi filium destinaret. Accersito igitur ad se Vincentio, omnem consilij sui rationem exposuit, eique libertatem fecit, ut vel religiosæ vitæ institutum, vel virginem aliquam nobilitate & pari diuitiarum ac formæ gloria præstantem eligat, vel postremo, ut Romæ aut Parisijs virtute & eruditione suam ac familiæ totius nomen sempiternum reddat. Ad quæ Vincentius: Scito inquit optime parens, à diuitijs, corporis voluptatibus, & sæculi huius honoribus me alienissimum esse, omnemque amorem, curam ac totius vitæ consilia in Iesum Christum defixisse; proindeque illi me totum in sacro Dominicanorum Ordine dedicare constitui. Hoc igitur vnicè abs te peto pater mi suavissime, ut, si me amas, tua me benedictione imperes. His sermonibus valdè permotus pater, ruensque in amplexus filij, multis cum lachrymis ei benedixit. Filius quoque à collo patri

*Magna
perfectio
Vincentij.*

tris pendens, ac paternis lachrymis plurimum commotus vberimè flebat. Itaque spiritali lætitia & mutua pietate collachrymantes, Deo gratias retulere. Mater deinde vbi ex viro sanctum filij propositum comperit, maximopere gauisa est, vidensq; filiũ ante se prostratũ, vt maternã benedictionem acciperet, in lachrymas soluitur, & sic eum affatur: Hoc, inquit, est charissime fili, quod semper optaui, & q̄ à Domino mihi cõcedi vehemētissimè postulauit. Tibi & nobis gratulor. Tibi q̄dem, quia effugies huius caducæ vitę miserias: nobis autem, quia à Iesu Christo nobis concedi meruimus, vt nostri voti compotes nos esse videremus. Igitur Dominus custodiat introitum tuum & exitum tuum. Det tibi Deus cælestem benedictionem. His alijsq; sermonibus maximã illius diei partem consumpserunt. Postera vero luce Vincentius ad conuentum Prædicatorum à patre deductus, cum gaudio suscipitur & triduo post, annos iam natus octodecim religiosa veste donatur. Tum ille nouis militiæ armis Beato Dominico succenturiatus, eiusdem viri sanctissimi vitam principio studiose euoluit, ne quid se lateret eorum, quæ ad inelyti sui ducis imitationem pertinerent. Atq; vt opportuno tempore Euangelij doctrinam longè lateq; diffunderet, tã assidua diligentia sacrarum literarũ lectioni incubuit, vt cõtinuò dignus habitus fuerit,

qui Philosophiæ docēdæ præficeretur. Quod ille munus eximia facundia & eruditione triennio magna cum laude compleuit. Dein Barcinonam atq; Ilerdam studiorum gratia profectus tanta sapientiæ laude effloruit, vt post octo annorum circulum, pro singulari sua eruditione, à Benedicto Romano Pontifice Theologorum collegio ascriberetur. Tandemque Valentiam reuocatus publicas ad populum conciones habere cœpit, tanto cū fructu, vt multi etiā è vicinis ciuitatibus ad eum audiendum confluerent. De cæteris eius pro castitate certaminibus, zelo animarum, & illustri sanctitate videatur loc. c. Surius.

PVERITIAS. HERMANNI COGNOMENTO Ioseph monachi Steiueldensis. 7. Aprilis, à quodam eius familiari conscripta, apud Sur. Tom. 7.

*Castitas.
Obedientia
Morum
maturitas.*

Lingua moderatio.

S Hermannus patria Coloniensis in paupertate educatus, à prima infantia didicit nulli animum subdere voluptati, sed subdiparentibus & quibuscunq; maioribus cum metu & reuerentia, & cum coætaneis suis benignè conuersari. Nulla illi proteruia vultus, nulla in verbis aut moribus petulãtia, quæ plerosq; puerorum dehonestare cōsueuerunt: sed vultus omnino serenus, oculiq; blandissimi interiorum pectoris lætitiã loquebantur. Nunquam ex eius ore iactantia, contumeliæ, mendacia, detractio aut turpiloquium audita sunt.

Anno